

Jeg synes også, det kan være tankevækkende, at skattemyndighederne synes at tabe en relativt stor del af de sager, der går til Landsskatteretten. Det kunne måske tyde på, at ankenævnene i nogle tilfælde fastholder en sag på et for tyndt grundlag. Jeg finder det også tankevækkende, at skatteministerens departementschef har meddelt, at man fra departementets side er parat til at trække et stort antal af de sager, som man vurderer man formodentlig ikke vil kunne vinde ved næste instans.

Ministeren nævnte også i sin tale, at man skulle sikre, at den økonomisk svage får samme mulighed som den økonomisk stærke i skattesager, og her synes jeg faktisk, at det forslag, som Venstre og De Konservative fremsætter, bidrager til det i overordentlig grad.

Man kan så spørge sig selv, hvordan man finder ud af, om en klager får mere eller mindre medhold, og det er formodentlig noget, der vil blive diskuteret. Her vil jeg godt sige, at det er ikke meningen med forslaget, at der skal åbnes en ladeport for at forlange honorarer, der slet ikke er rimelige, omstændighederne taget i betragtning. Man kunne måske tage udgangspunkt i retsplejelovens gældende regler om sagsomkostninger i civile søgsmål, for her får retten jo indrømmet en mulighed for at skønne, om omkostningerne har været fornødne. Der tages altså reelt stilling til, at man ikke skal imødekomme ublu krav om honorarer.

Skatteministeren erkender i en besvarelse til udvalget af en henvendelse fra de registrerede revisorer, at skatteyderne kan komme i klemme i det administrative system. Ministeren tilkendegiver også – og det finder vi da meget positivt – at ministeren ikke er afvisende over for ændringer i den bestående ordning, og at ministeren vil lytte til Folketinget. Derfor noterede jeg mig også med stor opmærksomhed ministerens udmelding i sin tale om, at han kunne forestille sig, at der blev nedsat et hurtigarbejdende udvalg.

Jeg mener, at ministeren i denne sag har været væsentlig mere imødekommende, end vi tidligere har været ude for, og jeg vil gerne tage imod ministerens udstrakte hånd.

Jeg synes i hvert fald, det lover godt for den videre diskussion om de problemstillinger, som beslutningsforslaget tager op.

Pernille Sams (KF):

Vores ordfører, hr. Flemming Hansen, kan ikke være til stede i dag, og derfor er jeg ordfører på sagen.

Det beslutningsforslag, som vi behandler, drejer sig først og fremmest om retssikkerheden her i landet. Det er sådan, at hver person og hver virksomhed indgiver en selvangivelse, og hvis det offentlige ikke er enig i den selvangivelse, kan det offentlige bede om at få udleveret materiale og undersøge sagen og komme med sit forslag til, hvordan der skulle have været selvangivet. Det vil ofte medføre, at sagen går til det lokale skatteankenævn, hvor parterne så fremfører deres respektive synspunkter.

Det er blot det at sige til det, at i dag er skateloavgivningen så kompliceret, at det er nødvendigt at tage en advokat eller en revisor med til skatteankenævnet, og at den advokat eller revisor har sat sig grundigt ind i sagen forinden og brugt mange timer på det. Skatteankenævnet bliver nemlig præsenteret for, hvordan myndighederne ser på sagen, af myndighedernes egne repræsentanter, og de er jo specialister på området og har haft lejlighed til at sætte sig dybt ind i sagen. Som enkeltperson kan man ikke forvente at kunne matche denne udfordring, man møder fra den store, offentlige maskine. Man er nødt til at have rådgivere med.

Et nøjagtig tilsvarende problem findes i de andre retsinstanser, Landsskatteretten og de egentlige retter, landsretterne og Højesteret. Også her er det klart, at man som helt overvejende hovedregel ikke kan møde frem uden at have en rådgiver med sig, og det er dyrt at forberede en sag på den måde, når der skal inddrages professionelle rådgivere.

Vinder man sin sag på et af disse niveauer – uanset hvor det er – finder vi, at det må være et rimeligt krav og i virkeligheden alene et spørgsmål om retfærdighed og retssikkerhed, at man får dækket de udgifter, man har i forbindelse med at føre sin egen sag og vinde den. Det er jo ikke én selv, der har ønsket det. Det er de offentlige myndigheder, der ikke har accepteret ens selvangivelse. De offentlige myndigheder har, hvis man vinder sagen, tabt den sag, de har rejst mod borgeren, og derfor skal borgeren selvfølgelig ikke påføres omkostninger på grund af, at det offentlige har ønsket at køre sagen.

Derfor er det klart, at Det Konservative Folkeparti mener, at dette forslag bør gennemføres i den form, det er fremsat. Vi ved godt, at